

Arrest

nr. 115 899 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2013 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar zoon K.G. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar zoon wordt bij arrest nr. 115 898 van 18 december 2013 als volgt gemotiveerd:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) zijn (manier van) handelen (en dat van zijn moeder), met name het feit dat hij en zijn moeder reeds in november 2011 en in februari 2012 naar België kwamen zonder asiel aan te vragen en zij telkens vrijwillig naar Albanië terugkeerden, zij na hun laatste aankomst in België in respectievelijk september 2012 en midden november 2012 tot augustus 2013 oftewel meer dan een half jaar wachtten om asiel aan te vragen, en zij nalieten eerder in Italië, ofschoon zij er de mogelijkheid toe hadden, asiel aan te vragen tijdens hun verblijf aldaar, doch beslisten om pas nadien hier in België asiel aan te vragen, moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en een indicatie is dat hij (alsook zijn moeder) internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, wat de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees ernstig ondermijnt, (ii) de door hem aangehaalde problemen met de familie G. van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, en (iii) hij, noch zijn moeder aannemelijk maken dat zij voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen, wijzigen en soms zelfs tegenspreken van eerder afgelegde verklaringen, het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene en allerminst ernstige kritiek en beweringen, en het op algemene wijze ontkennen van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zo spreekt hij zich manifest tegen wat de reden van zijn laattijdige asielaanvraag betreft. Immers, waar hij thans oppert dat hij nog diende te wachten op de nodige attesten om zijn asielrelaas te ondersteunen, wat hoe dan ook geen ernstige reden is en hem er geenszins van weerhield om niet eerder asiel aan te vragen aangezien voldoende de kans wordt geboden om eventuele stavingsstukken in de loop van de asielprocedure (nog) neer te leggen, verklaarde hij eerder op het Commissariaat-generaal dat hij na zijn definitieve aankomst in België nog elf maanden wachtte om asiel aan te vragen omdat hij hoopte dat de situatie in zijn land van herkomst alsnog zou veranderen en omdat hij niet over veel informatie beschikte inzake asielaanvragen, hetgeen evenmin een ernstige reden is en de laattijdigheid van zijn asielaanvraag geenszins rechtvaardigt. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat het hier duidelijk niet om een interpersoonlijk conflict gaat, maar om een vete/bloedwraak tussen twee families, stelt de Raad vast dat hij eerder tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat zijn problemen en die van de rest van zijn familie interfamiliaal van aard zijn, dat zij niet in een bloedwraak zijn betrokken en de familie G. nooit de bloedwraak ten aanzien van hen heeft uitgesproken, en dat zij in Albanië enkel en alleen problemen hebben gekend met de broers A., Ar. en L. G. omwille van een gronddispuut.

Dergelijk verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststelling volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 oktober 2013, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift en blijft zij erbij dat zij omwille van problemen naar België zijn gekomen. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 13 december 2013 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 31 oktober 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.”

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS